

1

Fáradtabban ébredek, mint ahogyan lefeküdtem. Öt és fél órát aludtam, és miután harmadszor nyomom le a szundi gombot, felemelem a fejem.

Erre a fáradtságra már nem találok magyarázatot. Biztos mindenki ismeri ezt. Amikor észrevesszük magunkon, arra gondolunk: mi a fene bajom van nekem? Biztosan valami keringési rendellenesség. De az is lehet, hogy elkaptam valami szörnyű betegséget. Ilyen fáradtság nem is létezhet. Vagy mégis?

De már voltam orvosnál. A vérvételen nem találtak semmi rendelleneset. A házi orvosom, egy agyafúrt öregember, akinek szerintem sokkal több nő panaszkodott már fáradtságra, mint amennyit megérdemelt volna, szóval a házi orvosom torz mosollyal osztotta meg velem a hírt: – Sajnálom, Lisa – mondta –, de a te szenvedéseidet... az élet okozza.

Sokszor érzem úgy, mintha valami nagyszabású szociális kísérlet résztvevője lennék. Mintha valami nagyokos összegyűjtötte volna a nyugati világ összes nőjét egy óriási tanulmány keretében: oktassuk őket! Adjunk nekik megfelelő, értelmes

munkát! Aztán lássuk, mi történik, ha szaporodnak! Lássuk, hogyan *robban* az egész!

Most biztosan azt hiszik, ez csak hiszti.

Még *én is* azt hiszem.

Ez benne a legrosszabb. Még panaszkodni sem tudok bűntudat nélkül, ugyanis mindenem megvan. Minden, amire egy ember csak vágyhat. Amire vágyania kell. És én akarom. Mindet akarom.

Mivé lettem? – gondolom, miközben a fürdőszobában nézem magam a tükörben fogmosás közben. Régen olyan kedves voltam. Volt időm az emberekre. Most meg folyton fáradt vagyok, bosszankodom, és ezt utálom.

A fejemre omlott az egész. Így tudnám jellemezni a helyzetet. Ezt írják majd a síromra is.

Lisa Kallisto, akinek a fejére omlott az egész.

Én ébredek fel először. Néha a legidősebb gyerekem előbb ér a földszintre, ha nem tudja megzabolázni a haját, ha pluszidőt kell a fodrászkodásra szánnia. De hat negyvenkor általában még csak én vagyok fent.

Kelj fel egy órával előbb! – javasolják a magazinok. Élvezd a csöndet, ezt a kis lopott időt, mielőtt beindul a mókuserék! Tervezd meg a napodat, írd listát a teendőidről, igyál citromkarikával ízesített forró vizet! Méregteleníts, és érezni fogod a jótékony hatást.

Felteszem főni a kávé, és tápot osztok a tálakba. Három kutyánk van, mindegyikük staffordshire keverék. Ha választhatnék, nem ilyeneket választanék, de azért jó kutyák. Tiszták, jól

neveltek, szeretik a gyerekeket. Amikor kiengedem őket a mosókonyhából, ahová éjszakára zárjuk őket, szélsébesen vágtatnak el mellettem, és izgatott várakozással ülnek le a táljaik elé.

– Tiéd! – mondom, mire a tápra vetik magukat.

A reggeli séta általában a férjem dolga, mert Joe sokszor dolgozik későig. Elképzelték, amint valami irodában ül? Meglazított nyakkendő, összeborzolt haj, nyomasztó határidők? Én néha elképzelem, milyen lenne. Sosem hittem volna, hogy egy taxis-hoz megyek majd feleségül. Pláne egy olyanhoz, akinek a kocsijára nagy, ezüstszínű betűkkel festették fel, hogy „Joe le Taxi”.

Tegnap este kivitt valakit a Heathrow reptérre. Valami arabok a szokásos tarifája kétszeresét ajánlották, ha a személyi sofőrjüket játssza, amíg a Tóvidéken tartózkodnak. Csak a szokásos: kirándulás Wordsworth házához, Beatrix Potter farmjára, hajóút az Ullswater tavon, a híres cumbriai mentolos csokoládé. Hallottam, amikor négy körül lefeküdt. Akkortájt ébredtem fel arra a kétségbeejtő gondolatra, hogy elfelejtettem feladni a gratuláló képeslapot a nemrég szült kolléganőmnek.

– Jó borraivalót kaptál? – motyogtam a párnámba fúrt arccal, amikor Joe elvackolta magát mellettem. Sörszaga volt.

Mindig tart néhány dobozzal a kocsiban, ha későig dolgozik. Akkor, mondja, azonnal elalszik, amint ágyba kerül. Már unom mondogatni, hogy ez nagyon nem jó – mármint az, ha egy taxisofőr vedel a volán mögött –, de ő még a makacsnál is makacsabb.

– Egy kilót – válaszolja, és megmarkolja a fenekemet. – És az egész összegből fehérneműt veszek neked.

– Mármint magadnak – ásítom. – Kellene egy új kipufogó a kocsimra.

Az elmúlt nyolc évben mindig fehéreneműt vettem Joe születésnapjára – magamnak. Minden évben megkérdezem, mit kér, és minden évben az arcára van írva: *szerinted?*

Egyszer azt mondta, ő maga szeretné megvenni. De erről gyorsan leszoktunk, miután hazaállított egy csomó *piros* holmival. Még piros neccharisnyát is vett.

– Az lesz a legjobb, ha mostantól magam intézem ezt az ügyet, Joe – jelentettem ki akkor. Ő meg lógó orral bár, de rábólintott. Szerintem a szíve mélyén tudta ő, hogy soha nem fogok felvenni ilyen kurvás holmit.

A kutyák végeznek az evéssel, és falkában vonulnak a hátsó ajtóhoz. Ruthie a kedvencem. Staffordshire és ír szetter vagy magyar vizsla keveréke. Barna csíkos szőre staffordshire-re utal ugyan, de a szokásos csokoládészínű, őszi barna helyett rozsdabarna, henna, réz és bronz őrült keveréke figyelhető meg rajta. És hosszú lába van, amitől úgy néz ki, mintha testet cserélt volna egy másik kutyával.

Ruthie öt éve került a menhelyre egy alomnyi kiskutyával együtt. Tenyésztésre tartott szuka volt, de egy napon meglógott, aztán hetet kölykedzett. Ruthie-nak nem találtunk otthont, úgyhogy, ahogy az már lenni szokott, nálunk kötött ki.

Szerencsére Joe nagyon jól bánik a kutyákkal. Megvan benne a nyugodt felsőbbrendűség, ami csak úgy vonzza őket. Úgy ért hozzájuk, mint más a számokhoz vagy az áramkörökhöz. Még ha problémás esetet hozok is haza, a Joe-ból áradó zen általában azt eredményezi, hogy a kutya legkésőbb lámpaoltásig beilleszkedik.

Kinyitom a hátsó ajtót, és a kutyák kitörnek, a hideg és a macskák meg be. Idén korán jött a tél. Havat jósoldak, és

éjjel jó sok esett. Egy pillanat alatt a csontomig hatol a hideg. Egy állat üvöltését hozza a szél a völgy túloldaláról. Gyorsan becsukom az ajtót.

Elkészült a kávé. Americanót iszom, vagyis forró vízzel hígított eszpresszót. Majdnem fél liter fér a bögrémbe. Mozgást hallok az emeletről. Apró lábak csattognak a parkettán, valaki lehúzza a vécét, orrot fúj. Összeszedem magam. Valahol olvastam, hogy a gyerekek az alapján alakítják ki az önbecsülésüket, hogy milyen képet vágsz hozzájuk, és elborzadva jöttem rá, hogy én a gyerekeimet mindig kissé bizonytalanul köszöntöm reggel. Ez azért van, mert tetszőleges pillanatban száz és egy dolog zakatol a fejemben – de ők ezt nem tudják. Biztos, hogy életük első néhány éve úgy telt el, hogy azon tűnődtek, vajon felismerem-e őket egyáltalán. Szörnyen érzem magam emiatt, úgyhogy mostanában kicsit átestem a ló túloldalára. A legkisebb fiam fürdik a figyelmemben. De a két idősebb, főleg a tizenhárom éves Sally, gyanakodva méreget.

Most az asztalnál ül, telt ajka még duzzadt az alvástól, a haját copfba kötötte a feje búbján, gondolván, majd később kezd vele valamit. Mellette ott van az iPod Touch.

Rizspelyhet kanalaz, miközben a könyökével arrébb lökdösi az egyik macskát. A teáskanna mellől nézem őt. A haja sötét, mint Joe-é. Mindegyik gyerekemé. Ha megkérdezed Joe-t, honnan származik, rávágja, hogy Ambleside-ból. Sokan azt hiszik, olasz. Pedig nem. A Kallisto dél-amerikai név, egészen pontosan brazil, bár úgy tudjuk, Joe argentin származású. Sötét a haja, a szeme és a bőre is. Ahogy a gyerekeinké. A hajuk koromfekete, egyenes szálú, és a valószínűtlenül hosszú szempillájukat is az apjuktól örökölték. Természetesen Sally csúnyának látja

magát. Úgy érzi, minden barátja szép, csak ő nem az. Ezen még dolgoznunk kell, de persze nem hisz nekem, mert az anyja vagyok. Mi a fenét is tudhatok én bármiről is?

– Ma tesi lesz? – kérdezem.

– Nem. Technika.

– És mit csináltok?

Sosem tudtam pontosan megérteni, mi is az a technika. Ahogy elnézem, van abban minden: famunka, varrás, tervezés, amit csak akarsz.

Sally leteszi a kanalát. A tekintetéből azt olvasom ki: *most viccelsz?*

– Ma főzünk – feleli, és merőn bámul. – *Kaját főzünk.* Azt ne mondd, hogy elfelejtetted megvenni a hozzávalókat! A lista – mutat a hűtőre – ott van az orrod előtt!

– Basszus – suttogom. – Teljesen kiment a fejemből. Mi kell?

Sally feláll, a szék lába végigkaristolja a kőpadlót. Közben azt mantrázom: *Add, hogy palacsinta legyen! Add, hogy palacsinta legyen!* Zab van itthon, a többit meg majd valahogy elővarázsolom. Vagy legyen császármorzsa! Egy jó gyümölcsös császármorzsa. Oda tudom adni az almát, és talán még a hűtő aljában is találok valami gyümölcsöt. Az úgy jó is lesz.

Sally felkapja a papírfecnit.

– Pizza lesz – közli.

– Ne! – felelem összetörve. – Ez komoly?

– Kell hozzá paradicsomszós, mozzarella, valami az alapnak, mondjuk bagett vagy pita, és a feltétet mi választhatjuk ki. Én fűszeres csirkére és zöldpaprikára gondoltam. De felőlem tonhal is lehet, ha csak az van itthon.

Ezek közül semmi nincs itthon. Semmi.

Lehunyom a szemem.

– Miért nem szóltál? Mondtam neked, hogy majd szólj!

Miért nem szóltál, amikor...

– Szóltam.

– Mikor?

– Pénteken, sulis után. Amikor a laptop előtt ültél.

Tényleg. Most már emlékszem. Fát akartam rendelni, és az oldal sehogy sem fogadta el a hitelkártyám adatait. Én meg elveszítettem a türelmemet.

Sally arcára az elégedettség után kiül az enyhe pánik.

– A technika a harmadik órában – emeli fel a hangját. – Honnan szedjem össze ezt a sok mindent harmadik órára?

– És ha megmondanád a tanárnak, hogy anyád elfelejtette?

– Már múltkor is ezt mondtam, és azt válaszolta, hogy ez volt az utolsó dobásom. Azt mondta, hogy legalább annyira én is tehetek róla. Menjek el a boltba magam, és vegyem meg én a hozzávalókat.

– Tudja, hogy Troutbeckben lakunk?

– Nem, mert vitatkozásnak vette volna, ha közlöm vele.

Egymást nézzük, és abban bízom, hogy majd valahonnan a fejembe varázsolódik a megfelelő válasz, Sally meg azt kívánja, bárcsak jobban menne ez nekem.

– Hagyd csak, majd én megoldom – nyugtatom meg végül.

Almalevet töltök a poharakba, és az előttem álló napon gondolkodom. A két fiam is asztalhoz ül. Jelenleg tizennégy kutyánk és tizenegy macskánk van a menhelyen. A kutyáknak van elég helyük, de az egyik legmegbízhatóbb macskabefogadómnak

holnap műtik a méhét, úgyhogy ma reggel plusz négy macskát kell átvennem. És még jön két kutya Észak-Írországból, róluk teljesen megfeledkeztem.

A fiúk azon vitatkoznak, kié legyen az utolsó adag rizspehely, mert egyikük sem kívánja igazán az állott gyümölcsös gabonapelyhet, amit nyár óta tárolunk a szekrény hátuljában. James tizenegy, Sam hétéves. Mindkettő vékony, nagy barna szemük van, és semmi józan eszük. Az ilyen fiúknak szoktak sűrűn a tarkójára vágni az olasz anyukák. Jó gyerekek, de kelekótyák. Imádom őket.

Megállapodom magammal: kénytelen leszek felkelteni Joe-t, és elküldeni, hogy vegye meg a pizza hozzávalóit. Ekkor megszólal a telefon. Hét húsz van, úgyhogy bárki keressen is, nem jó hír hozója. Senki nem keres jó hírekkel hét húszkor.

– Lisa, Kate vagyok.

– Kate – felelek. – Mi történt? Baj van?

– Igen... nem... Hát, mondhatjuk. Figyelj, ne haragudj, hogy ilyen korán hívlak, de úgy akartalam veled beszélni, hogy még otthon legyenek a fiúk.

Kate Riverty nagyjából öt éve a barátnőm. Két gyereke van, az egyik Sallyvel, az elsőszülöttemmel, a másik Sammel, a legkisebbemmel egyidős.

– Semmi komoly. Csak gondoltam, esetleg tudni akarsz róla, hogy kezedbe vehesd az ügyet, mielőtt kezelhetetlenné válik.

Nem szólok semmit, figyelek.

– Csak az van, hogy Fergus a múlt héten azzal jött haza, hogy pénz kell neki az iskolába. Nem is gondoltam semmi rosszra. Tudod, hogy megy ez... mindig kell pénz valamire. Úgyhogy adtam neki, de amikor Guyjal beszélgettünk tegnap

este, kiderült, hogy Fergus *tőle is* kért pénzt. És akkor leültünk a gyerekekkel.

Fogalmam sincs, hová fogunk kilyukadni, de ez Kate-nél nem szokatlan, ezért igyekszem úgy tenni, mintha nagyon érdekelne, amit mond.

– És végül is mire kellett neki az a pénz?

Arra tippelek, hogy valamelyik tanár büfét szervezett. Vagy valami hasonló, amivel Kate nem ért egyet. Ami ellenkezik az *elveivel*.

– Samnek – böki ki. – Pénzt szed a gyerekektől, hogy játszszonek velük.

– Hogy mi van?

– A többi gyerek fizet neki, hogy játsszonek velük. Nem tudom, pontosan mennyit, mert... úgy néz ki, folyamatosan változik a tarifa. Fergus kicsit ki is borult. Megtudta, hogy ő lényegesen többet fizet, mint a többi fiú.

Megfordulok, és Samre bámulok. A pizsamáján Mario Kart van, és egyenesen a müzlistálból itatja tejjel az öreg, vörös macskánkat.

Kifújom a levegőt.

– Ugye, nem haragszol, hogy rád csörögtem, Lisa?

Összerezzenek. Kate igyekszik kedves lenni, de a hangja kicsit mintha élesebb lenne.

– Jaj, dehogy – felelek. – Örülök, hogy szóltál.

– Csak arra gondoltam, hogy a helyedben... ha ezt az *én* gyerekem csinálná, hát, én tudni akarnék róla.

– Persze – válaszolom. Aztán a szokásosat mondom neki. Azt, amit mindenkinek szoktam, minden helyzetben. – Hagyd csak, majd én megoldom.

Mielőtt letenné a telefont, még megkérdezi: – A lányok jól vannak?

Mire én: – Micsoda? Ja, persze – Mert összezavarodtam, kínos ez az egész, és nem tudok nyugodtan gondolkodni. Azon töprengök, hogyan fogom kezelni Samnek ezt a kis vállalkozását.

De amikor letesszük a telefont... *Lányok?* Ezt meg hogy érti? Aztán annyiban hagyom, mert Kate-tel gyakran van ilyen. Összezavar, nem is értem, mit mond. De már megszoktam.